

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1414/2015
30. 09. 2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић Момировић, Љубице Милутиновић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.С. из У., чији је пуномоћник С.Н., адвокат из У., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Ужицу, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3274/2013 од 27.10.2014. године, у седници већа одржаној 30.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3274/2013 од 27.10.2014. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3274/2013 од 27.10.2014. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 214/2012 од 29.08.2013. године, ставом 1. изреке, прихваћено је повлачење тужбе тужиоца према туженој за део тужбеног захтева који се односи на исплату накнаде за ангажовање на посебним задацима у износу од 26.491,92 динара, за период 04.05.2009. – 31.12.2011. година. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за прековремени рад, за рад у дане државних и верских празника, за ноћни рад у периоду 04.05.2009. – 31.12.2011. године исплати укупан износ од 106.389,23 динара, са законском затезном каматом на износе и од датума појединачно наведених у изреци, а ставом 3. изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 116.855,56 динара са законском затезном каматом почев од 29.08.2013. године па до исплате, док је за износ од још 8.372,22 динара са законском затезном каматом захтев за накнаду трошкова поступка одбијен.

Одлучујући о жалби тужене Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3274/13 од 27.10.2014. године (ставом 1. изреке) одбио жалбу

тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ужицу П1 214/12 од 29.08.2013. године у ставу другом изреке, а ставом 2. је укинуо решење о парничним трошковима садржано у усвајајућем делу трећег става изреке пресуде Основног суда у Ужицу П1 214/12 од 29.08.2013. године и у том делу предмет вратио на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, наводећи као разлоге битне повреде одредаба парничног поступка, погрешну примену материјалног права и потребу за уједначењем судске праксе, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Решењем Р1 226/15 од 14.07.2015. године Апелациони суд у Крагујевцу је уступио Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о дозвољености ревизије тужене изјављене као посебна ревизија против пресуде тог суда Гж1 3274/2013 од 27.10.2014. године.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 16.07.2012. године, дакле за време важења Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), па како поступак није правноснажно окончан до 31.05.2014. године као дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), то сходно члану 23. став 1. тог Закона, на одлучивање о ревизији тужене примењују се одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14).

Према новелираној одредби члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд оцењује да ли су испуњени услови да се о ревизији која је изјављена због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, треба да одлучује као о посебној ревизији, односно да ли у конкретном случају постоји потреба да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и да ли је потребно ново тумачење права.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, јер не постоји ни један законом прописани услов за то, с обзиром да је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3274/13 од 27.10.2014. године у свему у складу са постојећом судском праксом тог суда и постојећом праксом Врховног касационог суда и правним ставом који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења одржаној 23.09.2014. године. Наиме, према чињеничном утврђењу нижестепених судова тужилац је у периоду 04.05.2009. – 31.12.2011. године био запослен код тужене на радном месту полицијца УОСЛ/IV, Полицијска испостава (прва категорија) Одељење полиције, ПУ Ужице и у наведеном периоду остварио је сате прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни дани (државни и верски празници), а које му тужена није платила, већ му је обрачун и исплату

плате вршила према просечном месечном фонду од 174 радна сата. Даље је утврђено, на основу налаза судског вештака, да је тужилац у наведеном периоду имао нижи коефицијент за обрачун и исплату плате у односу на радника упоредника – полицијског службеника запосленог код тужене и распоређеног на радно место испитивач (за полагање возачког испита) – Одсек за саобраћајно техничке послове, Одељење саобраћајне полиције у Ужицу, који има исти степен стручне спреме као и тужилац, али нема наведене нередовности у раду. У односу на овог радника упоредника коефицијент тужиоца је мањи.

Из ових разлога, на основу одредбе члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима о новчаном потраживању из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Тужилац је тужбу поднео 16.07.2012. године и као вредност предмета спора означио износ од 225.000,00 динара, а након обављеног вештачења тужилац је 29.08.2013. године делимично повукао тужбу, па је вредност предмета спора након повлачења тужбе 106.389,23 динара.

Како вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, односно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан 29.08.2013. године (тог дана један евро вредео је 114,3770 динара), то ревизија тужене није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић, с.р.**